

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Ув 1270/06
26.09.2007. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Милене Саватић, председника већа, Наде Кљајевић и Катарине Манојловић - Андрић чланова већа, са саветником Маријаном Тафра- Мирков, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца АА, против решења Војне поште "ББ", Уп.2.бр.1185/04 од 18.5.2004. године, у предмету признавања права на увећану плату, у нејавној седници већа одржаној дана 26.9.2007. године, донео је

РЕШЕЊЕ

Тужба СЕ ОДБАЦУЈЕ.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца поднета против решења Војне поште "ВВ", инт. бр.1791-2 од 5.4.2004. године, којим је одбијен захтев тужиоца за доношење наредбе о заступању командира пешадијске чете у ____. ТС кл.

Тужилац тужбом оспорава решење туженог због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене закона и учињених повреда правила поступка, па предлаже да се поништи. Наводи, у битном, да је од 9.10.2003. године до 31.5.2004. године обављао послове Команданта ____. Техничког складишта (своје редовне дужности) и да је као одговоран за рад целокупног складишта, истовремено обављао и послове и задатке из надлежности формацијског места Командира Пешадијске чете у ____. техничком складишту муниције те да му за обављање ових дужности, тј. на два формацијска места припада право на увећање плате. Истиче да је првостепени орган одлуку о његовом захтеву донео у скраћеном поступку, али без његовог учешћа, при чему је захтев одбио, на који начин је починио битне повреде поступка из чл.9., 133., те 125. ст.1. и 192. ст.1. ЗУП-а. Указује да према одредбама чл.57. Закона о Војсци Југославије постоји могућност заступања у служби за случај да једно лице, као у његовом случају, обавља радне задатке и дужности свог радног места, и радног места у заступању, те да му припада, а према одредбама чл.31. ст.3. Уредбе о платама и другим новчаним примањима професионалних војника и цивилних лица у Војсци Југославије, увећање плате од 20% од основне плате формацијског места на коме се врши заступање. Сматра, да то што у његовом случају није донет акт о заступању не може њега ускратити у праву на увећање плате пошто је он, неспорно, поред својих послова обављао и послове у заступању.

Тужени орган, изјашњавајући се на наводе тужбе, у свом одговору, у свему је остао код разлога оспореног решења, па је предложио да се тужба одбије као неоснована.

Након оцене навода тужбе, разлога оспореног решења, те одговора на тужбу као и целокупних списа предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао да тужба није дозвољена.

Према одредбама члана 57. став 1. Закона о Војсци Југославије професионалном војнику који је привремено спречен да врши дужност одређује се заступник. Према одредбама става 2. истог члана, између осталог, прописано је да се заступник може привремено одредити и за упражњено формацијско место, те да заступник може вршити дужност поред своје редовне дужности.

Према одредбама чл.6. ст.2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" бр.46/96) управни акт, у смислу тог закона, јесте акт којим државни орган и предузеће или друга организација у вршењу јавних овлашћења решава о одређеном праву или обавези физичког лица или правног лица или друге странке у управној ствари. Према одредбама чл.1. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр.33/97) по том закону поступају државни органи када у управним стварима, непосредно примењујући прописе, решавају о правима, обавезама или правним интересима физичког лица, правног лица, или друге странке, као и када обављају друге послове утврђене тим законом.

По оцени суда, из изнетог произлази да је одлука надлежног старешине о одређивању заступника формацијског места, којој претходи оцена потребе и нужности попуњавања формацијског места на овакав начин, акт командовања надлежног старешине, а не управни акт којим се решава о стању у служби професионалног војника, тј. у управној ствари. Погрешно тужилац сматра да је његов захтев за доношење наредбе о одређивању - тужиоца - за заступника утемељен на његовом праву за одређивање заступника, јер тужиоцу такво право није дато одредбама Закона о Војсци Југославије (па ни одредбама чл. 57.), нити неког другог прописа, донетог на основу овог закона.

Са изнетог, по ставу суда, захтев тужиоца да првостепени орган донесе акт - наредбу о (тужиочевом) заступању К-дира Пешадијске чете у __ ТС кл (УБС), не представља захтев поднет у управној ствари, те акт донет по тужиочевом захтеву не представља управни акт у смислу чл.6. ЗУС-а, ни чл.1. ЗУП-а, па се законитост таквог акта не може оспоравати тужбом у управном спору.

Обзиром на напред изнето, а како је одредбом чл.28. ст.1. тач.2. ЗУС-а прописано да ће суд решењем одбацити тужбу ако утврди да акт који се тужбом оспорава није управни акт, суд је донео одлуку као у диспозитиву решења.

РЕШЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 26.9.2007. године, Ув. 1270/06

Записничар, Председник већа-судија,

Маријана Тафра-Мирков, с.р. Милена Саватић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ИЈ